

PLEZANJE NA K2 IN BEG Z NJENIH NEVARNIH POBOČIJ

GORA NA MEJI S SMRTJO

STIPE BOŽIČ

*V lanskoletni zadnji dvojni številki revije Hrvatski planinar, glasilo Hrvatske planinske zveze, je kot uvodni prispevek izšla na 11 straneh reportaža »K2 - zmagoslavje in tragedija«, ki jo je napisal stari prijatelj slovenskih himalajskih plezalcev **Stipe Božič** iz Splita, udeleženec slovenske odprave na drugo najvišjo goro sveta, 8611 metrov visoki Čogori ali o Mount Godwin Austen. V njej avtor med drugim natančno opisuje najbolj tragičen dogodek na tej odpravi. Ponatiskujemo tisti del reportaže, ki je vrhunec mnogo daljšega prispevka v hrvaški reviji. (Op. ur.)*

***

Malo po polnoči je **Viki Grošelj** začel pripravljati čaj, ki je bil za nas edina pijača tega dne. Obleči se je bilo treba, pripeti plezalni pas in na čevlje pritrditi dereze. Vse to je trajalo do treh zjutraj, ko smo naposled odšli proti vrhu. V začetku smo sledili položnemu grebenu, ki nas je pripeljal do vršne piramide, v katero se je zajedal strm in zaledenel žleb, in sicer točno pod strašnim previsom. Kot trebuh se je izbočil dvesto metrov v višino in grozil, da se bo vsak trenutek sesul.

Strmina je bila približno 65-odstotna, kar je bilo v mehkem in globokem snegu precej nevarno, kajti dereze niso dobro prijele niti na eni stopi, niti ni bilo mogoče s cepinom najti boljšega sidrišča. Bilo je strašno mrzlo, enako v noge kakor v roke, zato sem poskušal kroženje krvi spodbuditi s ploskanjem roke ob roko in s krčenjem prstov na nogah, kolikor je bilo v čevljih mogoče. Kljub temu smo dobro napredovali. Zora nas je našla točno v začetku prečke, ki pelje na levo pod omenjenim zaledenelim žlebom v sicer strma, vendar varnejša zasnežena pobočja.

ČETVERICA NA VRHU

Vreme je zdržalo točno do desetih, ko se je iz doline pokazal grozeč oblak. Čeprav majhen se je hitro širil in čez eno uro smo se znašli v popolni megli, iz katere je začel padati sneg, ki ga je nosil močan veter.

Premišljeval sem, kaj naj bi zdaj napravili, ali naj bi nadaljevali pot ali se vrnili. Tako blizu vrha smo, morda samo kakšnih sto metrov od njega, hkrati pa tako daleč. Spomnil sem se alpinističnega izreka: plezalec mora vedeti, da je tik pod vrhom še vedno bližje vznožju kot vrhu.

Druga najvišja gora na svetu, K2 iz baznega tabora slovenske odprave leta 1993.

Foto: Tomaž Jamnik

Sledove za nami je hitro zametel nov sneg, ki je zdaj na gosto padal.

- Kaj bomo zdaj? - je kriče vprašal Mehičan **Carlos**.

- Hodili bomo do treh popoldne, potem se bomo začeli vračati ne glede na to, ali bomo prišli na vrh ali ne, - je dejal Viki.

Bil sem utrujen in zaspan, največ zaradi slabo prespane noči v zadnjem taboru. Po treh korakih v strmino sem globoko zapičil držaj cepina, se naslonil nanj in skoraj zadremal. Bil sem zadnji, le nekaj korakov za Vikijem. Vsak njegov premik sem slišal in takoj nadaljeval svoje tri korake. Nisem vedel, koliko je še do vrha. Nekajkrat sem sicer pogledal na višnomer, vendar je zaradi nizkega pritiska kazal skoraj sto metrov manj. Naposled se je Viki ustavil in začel kričati, naj snemam.

Prek naših glav je pihal orkanski veter in nosil sneg. Bili smo tik pod vrhom, morda samo pet metrov od vršnega grebena, ki ga je bičal veter iz Tibeta. Pravzaprav nisem imel kaj snemati, saj se je komaj kaj videlo, samo snežni metež. Kljub temu sem pripravil kamero in jo usmeril proti **Zvonku Požgaju**, ki je s cepinom prebada vrh, nato proti **Carlosu** in Vikiju. Približal

sem se jim in brez zmagoslavnega veselja predlagal, da začnemo sestopati, kajti tretja ura popoldne je bila že mimo. Fotografirati se na vrhu v takšnem vremenu in neurju, ko nič ne vidiš, takointako nima smisla, več kot nekaj sekund na tem orkanu pa bi komajda kdo lahko zdržal.

- Gremo dol! - je močno zakričal Viki in takoj začel sestopati po strmini pod vrhom.

BIVAK NAD PREPADOM

Vsak sestop s himalajskega vrha je izredno nevaren, najprej zaradi utrujenosti po vzponu, nato zaradi tega, ker človek zaradi svoje anatomije ne vidi, kje naj izbere pot navzdol, naposled pa je sestop vedno dirka s časom. Viki in Zvonko sta šla prva in sta naenkrat izgubila v prečki, kajti s Carlosom sva imela težave z očali, ki so se napolnila s snegom.

Noč nas je ujela točno tam, kjer so bile težave, pri dnu strmega zleba. Ni bilo daleč do rešilnega tabora 4, toda noč skupaj s snežnim viharjem je na višini 8000 metrov skoraj nepremostljiva zapreka. Naenkrat sva se znašla, ne da bi sama vedela kako, na nekakšnem skalnatem grebenu, ki ga prej nisva videla in nama ne bi bilo treba biti tam, kajti naša smer naj bi šla vseskozi po snegu. Odločila sva se bivakirati, kar je bilo vsekakor bolje kot ponoči tavati po neznanem terenu.

Iz nahrbtnika sem vzel bivak vrečo iz tenkega za veter neprepustnega platna ter jo potegnil preko sebe in Carlosa. Čeprav sva se še tako trudila, da bi vrečo z nogami držala zaprto, so jo sunki vetra neprestano odpirali in nosili vanjo obilno drobnega snega. Pritrdil sem vse najpomembnejše dele opreme na cepin, ki sem ga zapičil v trd led, in k sebi potegnil nahrbtnik, v katerem sem imel košček pršuta in še malo čaja v termoski. Ko sem nahrbtnik poskušal potegniti v vrečo, je naenkrat močno zapihalo in veter mi je dragoceni tovor potegnil iz rok.

Splazil sem se iz bivak vreče in poskušal najti nahrbtnik. Videl sem: bila sva točno na robu južne stene, nahrbtnik pa je padel v prepad pod nama. Šele takrat sem videl, da tudi midva v vreči lahko zdrsneva in padeva preko 2500 metrov visoke stene. Ker nisva imela nobene vrvi za varovanje, sva vso noč pazila, da se ne bi podrsala po strmi plošči na robu stene.

Zora je v Himalaji izredno dolga, o mrazu pa je bilo že dovolj povedano. Še vedno je bil pred zoro snežni metež. S prvo svetlobo sva se pripravila in kljub neurju hitro našla tabor 4.

NENADNA BOŠTJANOVA BOLEZEN

V šotoru je bila gneča, kajti od spodaj, iz tabora 3, sta prišla **Boštjan Kekec** in **Boris Sedej**. Boštjan, ki je bil sicer najhitrejši in dobro

pripravljen, je prišel včeraj, ko smo se mi vzpenjali proti vrhu, in sporočil v bazni tabor, da se Boris ne počuti najbolje in da bo morda ostal v trojki. Boris se je potem za njim le povzpел v višji tabor in je bil, kot bomo videli, mnogo bolj zdrav od Boštjana.

Viki je takoj odšel iz šotorja in se pripravil na sestop ter se skupaj s Carlosom odpravil proti dolini. Smer smo nekako markirali, zato nisem pretirano hitel, poleg tega pa me je zanimalo, zakaj drugi ne gredo dol. Stopil sem v šotor, v katerem so bili Zvonko, Boris in Boštjan. Takoj sem posumil, da z Boštjanom nekaj ni v redu: ležal je v nenavadnem položaju in težko dihal ter ni reagiral na moj prihod. Vprašal sem, kako je, pa je bilo, kot da me ni slišal. Bolje sem ga pogledal in spoznal znake višinske bolezni: na ustih je imel značilno peno, hropel je, ko je dihal, srčni utrip je imel 130, medtem ko sva ga imela z Borisom pod 70. Vzel sem radijsko postajo in to sporočil v bazni tabor.

Zdravnik me je miril, da to še ne more pomeniti najhujše in naj vsi skupaj čimprej odidemo dol. Čutil sem, da nas hoče pomiriti, da pa je stanje več kot resno. Poskusili smo skuhati čaj, vendar smo komajda prižgali plinski kuhalnik, kajti v šotoru ni bilo dovolj kisika, zunaj pa je besnelo neurje in nam gasilo že sicer slab plamen. Vendar smo le nekako stalili malo snega in pripravili čaj za Boštjana, ki je še kako potreboval tekočino. Toda tekočino je komajda hotel pokusiti, in sicer šele na naše kar ostre zahteve. Večkrat smo morali to zelo glasno povedati, da je sploh reagiral. Začeli smo ga pripravljati na sestop, vendar je hotel samo spati in je želel, da se ga ne dotikamo.

Jasno mi je bilo, da ne bo prišel dol, da bo umrl, pa sem vseeno poskušal vse, da bi ga nekako spodbudili za sestop. Ves čas sem po radijski postaji poslušal nasvete iz baze, kajti jasno mi je bilo, da so nemara tudi moji možgani obremenjeni zaradi obtežljivih okoliščin. Vodja odprave **Tomaž Jamnik** in **dr. Damijan Meško** sta zahtevala, da čimprej odidemo proti dolini, kar je bilo razumljivo, toda Boštjan je bil zelo počasen in ni hotel sodelovati, zato smo izgubili dragocen čas, ko smo ga prepričevali, da moramo dol.

Medtem se je javil Viki iz trojke in jadikoval, da se je nekje na poti izgubil Carlos in da ga že štiri ure čaka. Izginil je, ne da bi vedel kako in kdaj. Ko se je obrnil, ga preprosto ni bilo. To je vsekakor vplivalo na to, da smo tudi mi odložili sestop na naslednji dan. Sicer pa niti nismo imeli več časa. Bilo je že dve popoldne, na voljo smo imeli vsega pet ur, da bi še za dne prišli do rešilnega tabora 3. To bi bilo morda dovolj ob lepem vremenu, ob takšnem metežu in z Boštjanom, ki je bil pri koncu, pa vsekakor premalo. Zato smo se odločili še za eno noč v štirici na višini skoraj 8000 metrov.

SMRT NA GORI

Z Boštjanom niti naslednji dan ni bilo nič bolje; nasprotno, ni nas več niti spoznal in ni hotel več piti. Iz baze sta vodja in zdravnik predlagala, naj ga poskusimo vleči po strmini. Predlagal sem, da bi sam z Boštjanom vendarle še ostal kakšen dan, dokler se vreme ne bi popravilo. Boris in Zvonko pa bi sestopila. Toda vodja odprave Tomaž Jamnik nikakor ni bil za to, pa tudi Boris in Zvonko ne, ker nista bila prepričana, ali bi v takšnem neurju našla pot.

- Stipe, poskusite se prebiti vsi skupaj, to je moj zadnji nasvet, čeprav sam veš, kaj je najbolje, - je po radiu dejal Tomaž.

- Miško, to vem, toda Boštjan nima nobene možnosti, da bi sestopil, pa tudi mi ne z njim, če ga bomo vlekli. Veš, kakšen je teren tukaj. Celo sami brez Boštjana imamo malo upanja, da se rešimo. Spomni se leta 1986, ko je tukaj devet ljudi izginilo v podobnih okoliščinah, - sem mu odgovoril.

- Vseeno, toda kot vodja sem ti dolžan reči, da poskusi rešiti čimveč ljudi, po možnosti vse štiri.

Razumel sem Miška, kot smo ljubkovalno imenovali Tomaža. Poznam ga že od leta 1979, dobra prijateljstva sva, bilo mu je hudo, ker je tudi sam vedel, da za Boštjana ni pomoči.

Boris se je zares trudil, da bi spravil k sebi Boštjana. Najprej ga je poskusil spodbuditi, ko mu je omenjal ženo in otroke, potem, ko mu s tem ni uspelo, ga je začel klofutati, da se je Boštjan vendarle malo prebudil. Oblekli smo ga, mu zavezali pas in pripeli dereze ter ga potegnili iz šotora. Zunaj je močno pihalo, niti sam nisem vedel, od kod: kot da bi po vsej gori vrelo. Sneg je v sunkih dvigalo od spodaj in ga vrtelo, da nam je polnil očala in se nam z drobnimi kristalčki zabadal v oči. Pod milim bogom ni bilo nič videti - kot da bi bili v nekakšnem belem mraku.

Boštjan je popolnoma izgubil sposobnost ravnotežja, zato smo ga ležé začeli vleči. Bilo je strašno težavno, kajti tudi sami smo se do pasu pogrezali v snežne zamete. Nekako je še šlo, dokler je bila strmina, toda ko smo prišli na položnejši del grebena, ga nismo mogli premakniti niti za meter.

Stopil sem čisto k njemu in ga pogledal. Umiral je. Bela smrt ga je zgrabila in nihče več ji ga ne more iztrgati. Pogledal sem Borisa in Zvonka, tresla sta se od mraza. Bela smrt nam je vsem grozila. Zvonkovi prsti na rokah so začeli postajati modri in črni, kar je zanesljiv znak za omrzline.

- Kaj mislita? - sem ju vprašal.

namesto komentarja

IZZIVALCI
NESREČ

Ob 45-letnici delovanja Postaje Gorske reševalne službe Tolmin so tamkajšnji gorski reševalci izdali publikacijo, v kateri »navadnemu« planincu padejo v oči naslednji stavki:

»Zgodi se tudi, da se zaradi skrajne malomarnosti, neodgovornosti ali celo nečimrnosti 'ponesrečenca' vračamo reševalci premočeni in premraženih z zahtevne nočne iskalne ali poizvedovalne akcije z občutkom, da nas je nekdo 'potegnil'. V takih trenutkih smo prepričani, da bi bilo potrebno v podobnih primerih izstaviti tudi račun. Na srečo na našem območju takšnih primerov doslej ni bilo veliko.«

Še huje je, če gre za prave ponesrečence, vendar drugačne kategorije.

Vsak ponesrečenec, tudi tisti v gorah, je seveda potreben vsakršne pomoči. Vendar naj bi se vsak gorski obiskovalec zavedal, da mora biti v gorah vsestransko pripravljen, če hoče kolikor je le mogoče zmanjšati tveganje. Če je storil (skoraj) vse, da bi se

njegova gorska tura končala srečno, pa mu zvezde vendarle stojijo nesrečno, to lahko smatramo za (več ali manj) objektivne okoliščine. Toda če se človek v gorah neusmiljeno napije in gre v takem stanju dalje, če gre na vrh, ko se pripravlja nevihta, če se odpravi na pot, ko ni popolnoma zdrav ali ko jemlje kakšna močna zdravila s stranskimi učinki, ko v nahrbtniku nima vsega, kar naj bi imel po vseh pravilih, ko ga vremenska sprememba ujame v neprimerni obutvi ali ko je že na startu bistveno precejšnje svoje sposobnosti, mu je ob nesreči seveda treba pomagati, potem pa mu nemara res izstaviti račun.

Če policaj ustavi šoferja brez vozniškega dovoljenja, pa čeprav ni napravil nobenega prekrška ali bil udeležen v nesreči, ga kaznuje. Če pijanček povzroči prometno nesrečo, mu nihče ne bo priznal nikakršne škode. V zdravniških krogih razpravljajo o tem, da bi človeku s škodljivimi razvadami zaračunali zdravljenje, če bi zbolel za boleznijo, za katero zboleva bistveno več ljudi s takimi razvadami kot brez njih.

V časih propagande za množično planinstvo takšna premišljevanja niso bila zaželena. Zdaj bodo nemara postala kar nujna.

Marjan Rztresen

Skomignila sta z rameni in se še vedno tresla. Veter je brez milosti otepal s kapuco moje vetrovke in me hotel podreti, da sem se komaj obdržal na nogah.

Odločil sem se: moramo ga pustiti, zanj ni več pomoči.

- Fantje, gremo dol! - sem dejal v slovenščini.

Boris je spustil vrh, s katero smo vlekli Boštjana, in se obrnil proti meni. Prvi sem stopil v globok sneg. Ni bilo lahko pustiti prijatelja, vendar sem ga moral. Boris in Zvonko sta mi sledila in gazila po moji gazi.

ZVONKOV PADEC

Potem smo prišli do velike strmine pod ramo in naposled dojel, da nam tam tako nepokretnega Boštjana niti v lepem vremenu nikoli ne bi uspelo prenesti. Preden sem se skoncentriral na iskanje smeri po nevarni, enolični in strmi strmini, sem iz žepa potegnil radijski oddajnik in sporočil bazi:

- Pustili smo Boštjana, nismo več mogli. Ni mu bilo rešitve, - sem s težavo izgovoril.

- Naredili ste, kar ste mogli, zdaj je pač tako, kot je. Pazite se, pomembno je, da se še vam kaj ne zgodi, - je odvrnil Miško.

Palice za orientacijo, ki smo jih ob vzponu zapičili v sneg, so se zdaj komaj videle. Včasih palice nisem videl niti z razdalje petih metrov. Medtem ko sem iskal naslednji kol, sta Boris in Zvonko pazila na prejšnjega in sta šla proti meni šele tedaj, ko sem bil popolnoma prepričan, da gremo prav. Kadar se nas je veter malo usmilit in je za trenutek pojenjal, se je vidljivost nekoliko izboljšala in to je bila priložnost, da sem našel naslednjo rešilno aluminijasto palico.

Strmina je bila nevarna, niti pomisliti ni smel nihče od nas na to, da bi mu zdrsnilo, ker bi se prav težko ustavil. Naenkrat pa je Zvonku v resnici spodrsnilo in bliskovito se je podrsal po strmini naravnost proti meni. Uspelo se mi je umakniti, on pa je zletel mimo kot vihra ter v oblaku snega izginil v globini in metežu, ki ga je sam napravil. Hitro sem se spustil nižje in ga na srečo zagledal, kako si je čistil sneg. Bil je nepoškodovan. Kakšnih sto višinskih metrov nižje je padel v mehak snežni zamet, ki ga je ustavil in mu rešil življenje.

- Vse je v redu, živ sem, - mi je rekel, ko sem prišel do njega.

- Hvala bogu, - sem odgovoril.

ŽALOSTNA DRUŠČINA

Čeprav se vreme ni izboljšalo, smo lepo napredovali in pred nočjo našli tabor 3. To je bila dokaj udobna snežna luknja, ki jo je **Davo Karničar**, ko je čakal, kako se bodo stvari raz-

vijale, dobro razširil. Spet smo imeli težave s prižiganjem plinskega kuhalnika, kajti v prostoru, kjer smo bili, ni bilo toliko kisika, da bi plin lahko gorel. Zvonkovi prsti so bili vse slabši: več kot polovica je bila že črnih in začeli so se delati mehurji, zato sva mu prste povila. Boris je začutil, da nekaj ni v redu z njegovimi nogami, mene pa so začele peči oči, kar je bil znak za snežno slepoto. Bili smo v žalostnem stanju, izčrpani, pomrznjeni in potolčeni zaradi nesreče, vendar smo upali, da bomo naslednji dan prišli do tabora 2, kjer nas bo kdo počakal, čeprav je še tako slabo vreme.

Naslednje jutro sem se zbudil slep. Oči so me strašno pekle in se mi solzile, kot skozi nekakšno mrešo sem videl le malo svetlobe. Na srečo se je izkazalo, da je sneg zasul vhod in seveda svetlobi zaprl pot. Ko je Boris z nogami predril snežni zamet pri vratih, je v luknjo vdrl nekaj svetlobe, vendar le nisem videl dobro: na desno oko čisto nič, na levo komajda kaj kot skozi mrešo. Še močneje je pihalo, tako da sem komaj otipal vrh, ki me bo zdaj vodila prek strmih sten grebena Abruzzi, ki padajo 2000 metrov nižje, vse do vzhodja na nadmorski višini 5300 metrov.

Skoraj vse sem delal na pamet, kajti še tisto malenkost, kar bi lahko videl pred seboj, mi je odnašal veter, ki me je tolkel v lice in rti prebadał bolno levo oko, ki sem ga kdajpakdaj poskušal odpreti.

Priznati moram, da se je bilo strašno spuščati po vrvi skozi himalajski metež v mrak in prepad. Prav gotovo bi prišlo do nesreče, če bi veter kje vrgel vrh prek kakšnega grebena ali previsa in bi se znašli v skoraj brezizhodnem položaju, ko bi viseli na vrvi, ne da bi prej to pričakovali. Tedaj je bilo najpomembneje dognati, kaj se dogaja z vrvjo in kam pelje, to pa je bilo treba videti, kar je bilo meni komajda dano.

Bojeval sem se do zadnje kapljice moči, čeprav se je zdelo, da sem vse rezerve že zdavnaj pokuril. V žepu sem otipal zavitek bonbonov, ki mi ga je dal Carlos. Pojedel sem jih skupaj s celofanom in navadnim papirjem. Boris in Zvonko nad menoj sta prav tako imela težave, Zvonko zaradi omrzlin predvsem z rokami in mu je pomagal Boris, česar nisem mogel videti. Občasno sem skozi neurje slišal njune glasove, vendar so se mi zdeli kot prisluhi.

REŠENI ZMAGOVALCI GORE

Trajalo je ure dolgo, zdelo se mi je, da traja dneve in mesece in bledeł sem, da bo tako večno - beli mrak in neurje. Naenkrat se mi je zazdelo, da pod seboj slišim nekakšen glas, kot da bi me nekdo klical. Končano je, sem pomislil, tako močno že haluciniram . . . Pa sem spet zaslišal nekakšne klice, kot da bi me nekdo klical.

- Stipe, - sem zaslišal glas.
- Halo . . . - sem odgovoril.
- Goran is here, - sem tedaj jasno zaslišal v angleščini.

Res, bil je Šved **Goran Kroop**, ki mi je prišel na pomoč. Izjemno me je pretreslo to srečanje, objel sem ga.

- Zdaj si na varnem, - je dejal in mi ponudil termosko s toplim kompotom. Še nikoli nisem pil tako okusnega, sproti me je zdravil.

- Hvala, prijatelj, - sem rekel, čeprav sem čutil, da bi mu moral povedati veliko več.

Goran mi je zares pomagal pri vsakem naslednjem vozlu in prehodu z vrvi na vrvi. Pripravil mi je vse za spuščanje in pazil, da ne bi naredil kaj narobe ter me vodil, kam naj grem in kam naj stopim. Kmalu sva potem prišla do tabora 2 in se splazila v varen šotor, kjer je Goran takoj začel kuhati. Zelo kmalu sta prišla tudi Boris in Zvonko. Goran je prinesel steklenico kisika in izmenoma smo dihali, da bi čim bolj prišli k sebi.

Naslednje jutro sem videl malo bolje, kar je bilo dovolj, da sem lahko poskrbel za svojo varnost, da sem se pripel na vrvi in spremljal teren pod seboj. Še vedno je pihalo z nezmanjšano moč-

jo, zdelo pa se mi je, da še hladneje. Vendar smo bili že blizu vznožja. Samo še tisoč metrov in na ravnini bomo, v taboru ABC, kjer nas čaka dr. Damijan Meško.

V taboru 1 sem na dogovorjenem kraju našel kapljice za oči, ki jih je v šotoru zame pustil Davo. Takoj nato sem nadaljeval pot proti taboru ABC. Kakšnih 200 metrov pod taborom 1 pa sem nenadoma zagledal nekega Američana in Kanadčana, ki sta s težavo plezala navzgor.

- Kam pa gresta v takem slabem vremenu? - sem vprašal.

- Do tabora 1. In ti? - je vprašal blede Kanadčan. (Po vrnitvi domov sem zvedel, da je ostal na gori.)

- Domov grem.

- Si bil na vrhu?

- Bil sem.

- Čestitam!

Pred večerom smo prišli v bazni tabor, potem ko se nam je uspelo umakniti vsem pastem ledenika Godwin Austen.

- Miško, za Boštjana ni bilo mogoče nič narediti, - so bile moje prve besede ob tem presunljivem srečanju.

KONEC NEKE PUSTOLOVŠČINE NA NAJLEPŠI GORI SVETA

ODLOČITEV

URBAN GOLOB

S »škodo« drviva po cesti na Gorenjsko. Temni oblaki, ki prekrivajo nebo, so kakor črni obeti za našo odpravo. Ni denarja. Nalezeva se turbosti tega dne in nekaj časa ne spregovoriva niti besede. Drejc se zagleda skozi okno. »Glej, ptica!« pravi in pokaže proti oblakom, skozi katere se proti nebu vzpenja letalo. »Kaj misliš, a bomo tudi mi takole poleteli?« Za trenutek se zazreva predse, nekam v daljavo. »Seveda bomo šli,« si zamišljeno odgovori kar sam.

Naenkrat se sunkovito obrne proti meni in z obrazom, polnim optimizma, zatrdi: »Šli bomo! Mater, mor' mo it'!« V hipu premagava slabo voljo. Pritisnem plin do konca in zdrviva v Kranj na sestanek z Iztokom in Matejem. Drviva - Himalaji naproti!

* * *

Stopimo čez greben in veter nam z vso silo butne v obraz. Sključen in obrnjen stran od vetra potrpežljivo čakam, da sunek vsaj malo poneha.

Noge!

Polovice stopal ne čutim več. Lesene klade so. Vsa prizadevanja, da bi spravil kri v noge, so zaman. Ne gre. Kaj zdaj? Dol?

Obrnem se k Drejcu.

»Kako je s prsti?«

Tuljenje v veter.

»Slabo!«

In spet »zarineva« navzgor. Lovim ravnotežje v sunkih vetra, ob močnejšem pa se opotečem in padem na vse štiri. Tukaj ni šale!

Počasi se spet prikrade misel na ozeble noge. Štiri ure že ne čutim prstov in dve uri ne polovice stopal - ampak vrh tudi ni več daleč! Kljub temu, da sem prvič tako visoko, se počutim odlično. Zdi se mi, da bi lahko gore premikal, a vendar vem, da lahko izgubim prste. Boj razuma in neskončne, nore želje.

Vzide sonce. Zlata barva se razlije po gorah Tibeta. Buda je pozlatil vrhove! Vabi me k sebi na vrh. Pred menoj je samo zlato rumeno pobočje jutranjega sonca. Barve so tople, a mrzli so danes domovi bogov. Le dve poleni namesto stopal poskrbita za temno stran resničnosti. Odločitev, do katere vem, da mora priti, potiskam v stran. Spet nadaljujem. Še malo . . .

Matej in Drejc se ustavita. Pred nami je skalna pregrada. Vem, da je tukaj konec. Zame tokrat brez žrtvovanja prstov ni poti naprej. Ena od najtežjih odločitev v mojem življenju je dokončna. Nazaj grem!